

Kunsten at gøre Humbleby til lege- og opholdsområde

„Når man tænker på alt det bøvl, Husejerforeningen har været igennem for at få gennemført ønsket om legegårde... Og så er det hele så enkelt, at det kan løses med en spand god maling...« Pensionisten nikkede smilende til dødningshovedet på malebøtten.

Det var en mørk og stormfuld aften. Den skarpe blæst piskede regnen ind i ansigtet på pensionisten, men han mærkede det ikke. Han var i solskinshumør.

Smånynnende stred han sig mod vinden gennem Ernst Meyers Gade på vej hjem fra en glad aften i Beboerhuset, hvor han havde hørt et oplivende foredrag om øl. Han var blevet stærkt påvirket af foredraget, for ikke at sige inspireret. På melodien „Underlige aftenluft« brød han ud i sang:

„Humbleby din lugt af humle!

– du har altid masser af øl.

*Let man her sig hjem kan fumle
efter allersidste skyl.*

*Ja, din vej er snublende nær,
for vi bor jo lige der,
hvor der er en plads til alle,
som på livets glæder kalde«.*

Nå, ja... plads til alle, er der nu også det? tænkte han.

Når man ser, hvordan bilerne står hulter til bulter, selv på hjørnerne oppe på bumpene og mellem rosenbedene med de små paradisæbletræer, så ser der ærlig talt ikke ud til at være plads til alle.

Parkeringsproblemer havde været det dominerende samtale-

emne efter foredraget. Folk snakkede slet ikke om de mange interessante øl. De drak dem bare og brokkede sig over biler:

»... De holder i vejen, så en anden en ikke kan finde et sted at parkere uden at få en bøde. Og hvad bliver det til med de striber? Og har I set, at de der andenrangs indvandrere er begyndt at parkere deres sorte Mercedeser og BMW-ere her i Humleby? Og pædagogerne stiller deres cykler ude på gaden i stedet for inde i deres forhaver. Det ender vel med, at vi andre må lave vores forhaver om til parkeringspladser ...«

Sådan gik snakken – i hvert fald ved det bord, hvor pensionisten sad. Det var til sidst blevet ham for meget.

Han havde sat sig hen til den muntre foredragsholder, som sad og fortalte historier om fantastiske værtshuse i Pilsen, Bajeren og Brygge, hvor han var blevet hængende så længe, at han åbenbart måtte skrive en hel bog for at tjene til regningen.

Der var en del tilbage i de mange forskellige udenlandske flasker, som der var blevet budt på smagsprøver af.

Pensionisten havde drukket sjatterne som sit bidrag til oprydningen.

Humøret fejlede ikke noget, da han omsider brød op.

På vejen hjem i den stride blæst kom han igen til at tænke på alt det brokkeri om parkering og manglende striber, han havde lagt øre til.

Nogen burde gøre noget, tænkte han... Hvor svært kan det være at male nogle skide striber? Måske kunne man selv tilbyde sin hjælp og udrette noget betydningsfuldt for fællesskabet. Tid har en jo nok af, sagde han højt til sig selv.

Da han vågnede dagen efter, havde han svære tømmermænd. Men han havde ikke glemt sin beslutning. Nu skulle der gøres noget ved Humlebys parkeringsproblem. Og han ville klare det selv.

Han ville ikke engang orientere formanden for Husejerforeningens bestyrelse, for han fik sådan et plaget udtryk i ansigtet, når der var snak om de manglende parkeringsstriber.

„Måske vil børnene hjælpe mig. En del af dem er jo i god træning med at male streger på gaderne«, tænkte han glad.

Efter morgenmaden gik han hen i Røverkøb på Vesterbrogade for at købe maling:

„Jeg har brug for kvalitet - ikke sådan noget tyndt pjask, som det I gang på gang spilder her udenfor, og som forsvinder efter et par uger. Det, jeg har brug for, skal kunne holde til slid og regn og rusk i årevis.«

„Ja, så må vi jo nok over i noget epoxy-baseret to-komponent«. Ekspedienten gik ind i baglokalet og kom ud med en bøtte maling, der var forsynet med et meget iøjnefaldende dødningehoved.

„Som det fremgår af etiketten, er det noget farligt stads, så du skal bruge beskyttelsesdragt, støvler, handsker og en tæt maske med luftfilter. Skal vi give dig det med?« spurgte ekspedienten.

„Mit sikkerhedsudstyr er måske ikke helt tip top, så lad mig bare få det med«.

Regningen var direkte rystende. Pensionisten forstod, at han måtte opgive at få børnene til at hjælpe sig, selv om det jo faktisk var dem, det hele drejede sig om.

Men nogen må jo ofre sig for fællesskabet, tænkte han.

Og hvilken julegave til Humleby, vil det ikke blive.

Når man tænker på alle de generalforsamlinger og alt det bøvl, husejerne har været igennem for at få gennemført ønsket om legegader... Og så er det hele så enkelt, at det kan løses med en spand god maling... han nikkede smilende til dødningehovedet på malebøtten.

Spørgsmålet var nu, hvordan han skulle gribe opgaven an.

Han var sikker på ikke at blive genkendt med sikkerhedsudstyret på. Han kunne i hvert fald ikke genkende sig selv, når han prøvede det foran et spejl. Han kunne ikke engang genkende sin egen stemme, når han havde gasmasken på. Så for den sags skyld, kunne han gå i gang når som helst.

Han kom til at tænke på sin tidligere nabo i Carstensgade. Denne nabo kom ofte sent hjem om aftenen, og så var det svært for ham at finde en parkeringsplads. Pensionisten havde ofte set hans bil holde parkeret på brostenene mellem rosenbedene.

Iført sit udstyr gik han over i Carstensgade. Heldigvis mødte han ingen på vejen. Han fandt sin nabos bil parkeret foran Beboerhuset. Et godt sted at begynde...

Egentlig ville han have malet et felt til bilen foran naboens eget hus, men der stod der Christianicykler og barnevogne, så det ikke var til at komme til.

Han holder da også fint her på hjørnet, så han får sin plads her, tænkte han.

Malingen dækkede fint og var let at arbejde med. Da han var færdig med at male en kraftig stiplede stribe rundt om bilen, gik han i gang med at male bilens nummer i feltet.

Det var svært at male nummeret pænt med den store malerkost, og han kom til at strinte, da en vred stemme pludselig råbte:

„Hvad fanden! Kan man ikke længere slippe med en bøde? Skal man nu oveni gøres til grin, fordi man ikke kan finde plads til sin bil uden at holde helt eller halvvejs oppe på bumpene?“

Det var hans tidligere nabo – bilens ejer, der råbte. Pensionisten kunne dårligt se ham gennem maskens duggede glas.

„De misforstår. I et lege- og opholdsområde er parkering tilladt i de afmærkede felter. Og vi vil gerne reservere felterne til beboerne.«

„Det er svært at høre, hvad du siger, når du har den maske på. Hørte jeg rigtigt – jeg får ikke en bøde men må godt parkere her?“

„Det må De ja. Denne plads er fra nu af Deres.«

„Tak skal du rigtignok have«, svarede naboen grinende og gik videre.

Pensionisten var lidt rystet over at være blevet forstyrret i sit arbejde så hurtigt. Han besluttede at tage en pause og fortsætte arbejdet i en anden gade.

Om eftermiddagen fik han malet felter i hele Freundsgade uden at blive antastet en eneste gang. Men problemet var, at der midt i gaden holdt en lastbil, og han vidste ikke, om den tilhørte en humlebyboer. For en sikkerheds skyld malede han et felt omkring den. Det så forkert ud, for feltet blev meget bredere end de andre. Han lod være med at skrive bilens nummer i feltet, hvis det nu var en udefrakommende flyttebil.

Da han nåede hen til Küchlersgade, måtte han opgive at forsætte. Han var udmattet og kunne efterhånden dårligt løfte malerkosten. Det værste var, at det var så anstrengende at trække vejret gennem den varme maskes luftfilter.

Han var heldig, at ingen så ham, da han gik ind i det hus i Küchlersgade, hvor han boede på 2. sal sammen med sin kone. Huset havde sønnen og svigerdatteren købt for et par år siden. Ingen af dem var hjemme.

Han var især bange for at møde svigerdatteren, som var politibetjent. Og hun var svær at undgå. På grund af en masse afspadsering vidste man aldrig, hvor man havde hende.

Og konens spidse bemærkninger kunne til enhver tid få en træt mand til at gemme sig under dynen. Hende vidste man i øvrigt heller ikke rigtig, hvor man havde længere. Han havde i den seneste tid flere gange set hende smutte ind i Bob's Hytte i hælene på den berygtede rørlægger, som åbenbart var blevet fyret, for det var på tidspunkter, hvor ordentlige mennesker passede deres arbejde.

Straks inden for døren flåede han masken af. Ahh luft... Han fik med besvær krænget sig ud af sikkerhedsdragten, som han gemte i kælderen sammen med malingen.

Da han stod under bruseren, begyndte han igen at få lidt mod på tilværelsen, selv om det var længe siden, at han havde været så træt.

Næste morgen følte han sig frisk til at tage endnu en tørn.

Konen lå ikke i sin seng, og der var ikke noget, der tydede på, at hun overhovedet havde været i den i nattens løb.

Godt det samme, tænkte han.

Han ventede til, han hørte både sønnen og datteren forlade huset, så gik han i kælderen og kom med stort besvær i den klamme sikkerhedsdragt.

Det krævede overvindelse at tage masken på. Da han hankede op i malebøtten, følte han allerede, at sveden løb ham ned i støvlerne.

Heldigvis havde der i årevis været parkeringsfelter i Jerichausgades bare ende. Så slap han for at løbe ind i formanden for Husejerforeningen.

Den nordre ende af Jerichausgade fik han overstået uden problemer, og selv om han var træt, tog han ufortrødent fat på Bissensgade.

På hjørnet ud mod Carstensgade blev han overrasket af sin tidligere nabo. Han kom gående med en flaske Napoleon cognac med fem stjerner på.

„Den har du ærlig fortjent«, sagde den flinke nabo, som heldigvis skulle videre.

Da pensionisten nåede hjørnet ved Kücklersgade, kom en mand

med en stor frugtkurv med cellofan om. Mellem frugterne lå der flere interessante spiritusflasker. Gluggerne i beskyttelsesmasken duggede så meget, at han ikke kunne se, hvem den rare mand var: „Det ville glæde mig meget, hvis du vil tage imod en lille erkendtlighed og male et parkeringsfelt til min bil her på hjørnet – ligesom du har gjort omme ved Beboerhuset«, sagde manden.

Pensionisten mumlede tak og noget om, at det var det, han var der for.

Heldigvis gik manden igen. Men den stærkt iøjnefaldende frugtkurv og den fornemme cognacsflaske udgjorde et problem. De passede ligesom ikke ind i billedet af en anonym kommunalarbejder, som han helst ville ligne.

Han så, at flere var på vej imod ham, så der var ikke andet at gøre end at male videre og lade som ingenting.

Ret hurtigt var der et veritabelt opløb omkring ham. En havde en kasse øl med, en anden en kasse cigarer med rødt bånd om, og en tredje lagde en gigantisk blomsterbuket ved siden af ham og bad ham om at male et lille felt, der passede til en Christianiacykel.

Ved at pege på dødningehovedet på malebøtten fik han folk til at trække sig lidt væk, men situationen blev snart uholdbar.

„Hvad foregår der her?!« sagde pludselig en kvinde, hvis stemme skar igennem folks mumlen som en varm kniv gennem blødt smør.

Mængden spredte sig, og han så, at det var svigerdatteren iført sin politiuniform: „Hvad er det De laver, mand? – Skal det der forestille kunst? – Jeg kalder det hærværk! Klokkeren er 13,30, og De er anholdt!«.

„Hvad nu? Kan en flittig og ærlig mand nu ikke få lov at passe sit arbejde, som han har udført aldeles fremragende og til manges store tilfredshed«, spurgte en beboer vredt. Andre begyndte også at råbe op om emsige strømere, som hellere skulle gå hjem og passe deres afspadsering i stedet for at blande sig i deres private parkeringspladser.

Pensionisten forsøgte at krabbe sig væk mellem de mange ben,

men svigerdatteren havde en solid fod på ham, så han kom ingen vegne.

„Kalder I de her narrestreger for private parkeringspladser? – Passér gaden omgående. Ellers risikerer I alle sammen at blive anholdt for gadeuorden. Dette her er alvor,” råbte den kvindelige betjent.

Kun de nærmeste kunne høre hende, og de forsøgte skræmt at trække sig tilbage, mens andre i periferien blev ved at mase sig på.

Resultatet blev, at de faldt oven i hinanden, også politibetjenten blev væltet omkuld og kom i faldet til at vælte malebøtten. Alle lå nu oven på hinanden i en hastigt voksende pøl af giftig maling.

Pensionisten, der lå nederst, hørte sin svigerdatter råbe med anstrengt stemme: „Kollega i svær knibe i Küchlersgade«.

Inden folk fik de tilsmurte arme og ben filtret fri af hinanden og kom på benene, lød der sirener.

Snart var Humleby et inferno af hylende sirener og hvinende bildæk. Den smattede maling gjorde det svært at rejse sig op, så det var kun få, der nåede væk, inden politiet kom og hev folk væk i førergreb.

De fik lynhurtigt befriet deres kvindelige kollega og fik hende på benene.

„Tag nu ikke for hårdt fat på folk, der er ikke sket mig noget. Den skyldige er ham der«, sagde hun og pegede på pensionisten, som stadig lå ned.

En stor politimand trak ham op og hev masken af ham.

„Jamen svigerfar – er det dig?«

„Jeg udtaler mig ikke, før min sagfører er til stede«, sagde pensionisten.

„Jamen så tager vi dig med på stationen og får fat i en advokat«, sagde den store politimand og slæbte ham med hen til en politibil. Svigerdatteren fulgte med. På politistationen lod de ham være i fred, indtil advokaten kom.

Da pensionisten havde betroet sig til ham, sagde advokaten fornøjet:

„Jamen, du er jo kunstner. Det er jo et kreativt svar på en udfordring. Tænk, at de har krævet en manden bydel ryddet for biler den ene onsdag efter den anden for at male striber og så bare er blevet væk.

Sådan noget må en virkelig happening-kunstner som dig da reagere på. Lad mig køre den sag. Vi påberåber os kunstnerisk frihed og ytringsfrihed.

Efter en kort afhøring af en betjent under overværelse af advokaten, blev pensionisten løsladt, dog stadig sigtet for hærværk, gadeuorden og vold mod tjenestemand i funktion. Retssagen ville finde sted inden for det nærmeste par år.

Da pensionisten på vej hjem gik gennem Istedgade, sneede det tæt. Snefnuggene friskede hans ophedede ansigt, som i dagevis havde været spærret inde i en klæbrig gasmaske.

Ved indgangen til hans hjem stod en flok i heftig diskussion.

Pensionisten skuttede sig. Det værste, han kunne forestille sig, var endnu et opløb omkring sin person.

„Nå der er du? Vi var lige ved at tage vore gaver tilbage, fordi du snød os ved at give dig ud for noget, du ikke er.

Men vi synes alligevel, at du er en guttermand. Du har gjort et velment forsøg på at finde parkeringspladser til os alle. Det skal du have tak for. Behold dine gaver og glædelig jul.«

„I lige måde,“, fremstammede pensionisten.

Han var nødt til at sætte knæet på dørklokken. Han havde armene fulde og kunne ikke selv låse op.

Det var konen, der åbnede. „Jamen er det dig, lillefar. Sikke da en masse fine sager, hvordan har du gjort dig fortjent til det?«

„Jeg har i mit ansigts sved skabt et kunstværk«, sagde pensionisten og gik med oprejst pande ind i varmen.